

NS Spravodaj

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1149

23.03.2025 (136)

Výchova zlého génia

Gerhard Lauck

Časť 15

Navštívil som Chorvátsko

Vojna vypukla, keď sa rozpadli bývalé satelitné komunistické režimy. Najmä vojna v Chorvátsku vyvolala veľké vzrušenie medzi disidentmi na oboch stranách bývalej železnej opony. Dobrovoľníci prichádzali z mnohých krajín. Vznikla medzinárodná brigáda. Viedol ju rodený vojnový hrdina, ktorý niekoľko rokov žil a pracoval v Spojených štátoch.

Z právnych dôvodov sa naša americká základňa a jej americkí občania museli veľmi opatrne vyhýbať akejkoľvek účasti v zahraničnej vojne. Samozrejme, okrem žurnalistiky.

Prirodzene som predpokladal, že hovorí po anglicky. Ale keď som ho stretol, zisťoval som, že som sa mýlil! Museli sme komunikovať prostredníctvom tlmočníka. Tento tlmočník však tiež nevedel po anglicky. Sotva ovládal nemčinu a používal starý slovník z čias druhej svetovej vojny.

Od týchto dobrovoľníkov sme dostali vojnové správy a dokonca aj videozáznamy. Tieto správy sme uverejnili a videozáznamy sme poskytli spriatelovým televíznym stanicám.

To zahŕňalo aj priame svedectvá z bojov. Tiež stručný opis zohaveného tela na mieste masakry. Tento pohľad vyvolal vo vojakoch veľký hnev a silnú túžbu opiť sa.

Ak ste sa pozreli zblízka, na jednom videozázname ste mohli vidieť prichádzajúci tankový granát, ktorý takmer zasiahol kameramana! Bola tam aj veľká

"škvrna od farby". V skutočnosti to boli pozostatky nebohého diabla, ktorý sa dostal príliš blízko k protitankovej míne.

Vládna televízia v rozpadajúcom sa východnom bloku, konkrétne v Maďarsku, sa rozhodla zabiť dve muchy jednou ranou. Ak si dobre pamätám, vláda bola technicky stále "komunistická"! Ale v tom čase už etnická príslušnosť hrala väčšiu úlohu ako ideológia. Ako keby niekto niekedy skutočne veril komunistickej ideológii.

Podľa pôvodného plánu ma mali vypočuť na základni medzinárodnej brigády. V skutočnosti sa plánovala plnohodnotná vojenská prehliadka. Spolu s pochodom - predom mnou ako čestným hosťom (!) - s ťažko ozbrojenými vojakmi a dokonca tankami!

Odklad spôsobený vládnu byrokraciou tento plán zničil. O týždeň alebo dva skôr by sme ho boli mohli uskutočniť!

Christian Malcoci mi poradil, aby som lietal len so súkromnými leteckými spoločnosťami a nie so štátnymi. Domnieval sa, že tie prvé budú menej náchylné na politický nátlak, aby odklonili moje komerčné lietadlo do inej krajiny s cieľom chytiť ma!

Keď som konečne prišiel, išiel som rovno do centrálnej administratívnej budovy brigády v hlavnom meste krajiny. Tá však bola práve zatvorená.

Na poslednú chvíľu sa objavili politické komplikácie. Komunizmus skutočne umieral, ale ešte nebol úplne mŕtvy a pochovaný! Komunistická propaganda znervózňovala dokonca aj novú protikomunistickú vládu. Zakázala akékoľvek podobné predstavenie. Dokonca rozpustila medzinárodnú brigádu. Vojna sa viac-menej skončila. Bolo vyhlásené prímerie a očakávalo sa, že mierové rokovania čoskoro oficiálne ukončia aj vojnu.

Kým sa podarilo obnoviť kontakt a vypracovať nový plán, došlo k určitému zmätku a zdržaniu.

Čas som využil na rozsiahlu turistiku po novom hlavnom meste krajiny. Bolo to nádherné mesto. Ľudia boli veľmi slušní. Prostitútky na obsluhu vojsk NATO museli dovážať z iných krajín. Miestne ženy sa napriek svojej chudobe jednoducho odmietali k tomu znížiť. (Dane boli kvôli vojne 50 %. Pár topánok stál mesačný plat.)

Moja obľúbená reštaurácia bola ukrytá v zapustenom dvore. Dalo sa do nej dostať nenápadným tunelom cez okolité budovy. Keď som sa spýtal, prečo je tam tak málo hostí, povedali mi, že je to preto, lebo nikto nemá peniaze na jedlo vonku. Posledný večer som dal poslednú miestnu menu personálu vrátane čašníčok a pomocníkov v kuchyni. Keď som odchádzal, ohliadol som sa a uvidel som ich, ako tam stále stoja. Mávali mi na rozlúčku so širokým úsmevom na tvári.

Stretol som sa so svojím starým priateľom. Bol dôstojníkom v brigáde a stále

hrdo nosil svoju uniformu. Tento Francúz bol tak trochu vojnový dobrodruh. Bol v Iraku a prepadol veliteľstvo politickej polície vo východnom bloku. Jeho šoféra v tejto vojne zabil RPG.

Rozprával o svojich dobrodružstvách, ako aj o dobrodružstvách ostatných členov brigády.

Jeden zahraničný dobrovoľník prišiel na hranice bez pasu. Pohraničníkom vysvetlil, že sa chce pridať k brigáde a bojovať za svoju krajinu. Jeho jediným dokladom totožnosti bol členský preukaz NSDAP/AO! Pohraničníci ho uznali a dovolili mu prekročiť hranice.

Keď dvaja dobrovoľníci bez predchádzajúceho vojenského výcviku prišli do pedsunutého tábora, každý dostal pušku a bolo im povedané: Máte pol hodiny na to, aby ste sa s nimi naučili narábať. Vtedy očakávame útok nepriateľa.

Jedna dedina bola opustená. Hemžilo sa to tam psami, ktoré tam nechali ich majitelia. Po niekoľkých dňoch boli také hladné, že sa stali nebezpečnými. Museli sme ich zastreliť.

Na zátarase sme obsluhovali ťažký guľomet. Bolo veľmi horúco. Ktosi mi navrhol, aby som sa rozbehol a hľadal nealkoholické nápoje. O niekoľko kilometrov ďalej som prešiel cez vrchol kopca. Podo mnou bolo more. Civilisti sa opaľovali na pláži, akoby vojna neexistovala. Našiel som nejaké nealkoholické nápoje a vrátil som sa k zátarasu. Keď som sa vrátil, dozvedel som sa, že došlo k potýčke. Jeden z našich mužov bol zranený.

Uvažovali sme o ceste k moru. Ale bolo to príliš ďaleko. Okrem toho boli cestné mapy nepoužiteľné, pretože neukazovali, ktoré oblasti sú obsadené ktorými armádami!

So zraneným mužom som sa stretol v Spojených štátoch pred niekoľkými rokmi. Jeho zranenie našťastie neohrozovalo život.

Výsledkom boli dve samostatné stretnutia. Jedno stretnutie bolo medzi zahraničným televíznym štábom a mnou. Zahŕňala rozhovor na historickej pamiatke. Druhý súbor stretnutí bol medzi mnou a jednotlivými členmi teraz už rozpustenej formácie vrátane jej bývalého veliteľa. Medializácia tejto druhej série stretnutí bola prísne zakázaná!

To zahŕňalo aj moju návštevu na samotnej prvej línii, kde mierové jednotky NATO oddeľovali dve súperiace armády.

Môj francúzsky priateľ, dôstojník, mal stále vojenský preukaz. Mohol nás

dostať, kamkoľvek sme chceli. Múdro poznamenal, že tento preukaz už čoskoro nebude k ničomu. V každom prípade nás dostal cez posledné vojenské kontrolné stanovište medzi hlavným mestom a frontovou líniou, ktoré prechádzalo cez poriadne veľké mesto. Miestny policajný náčelník nás vzal na svoje veliteľstvo.

Šéf ukázal na mňa a potom na okno: *Muža, ktorý sedel na vašej stoličke, minulý mesiac zabil ostreľovač. Gulka preletela týmto oknom. Odstreľovač bol tam na tých stromoch.*

Poznamenal, že nepriateľskí vojaci vo všeobecnosti nezabíjali policajtov, dokonca ani tých na strane protivníka.

Potom sa ponúkol, že nás vezme na front. Upozornil nás, aby sme pozorne sledovali jeho cestu. Niekoho, kto z nej zablúdil, nedávno zabila mína. Cesta viedla cez diery vo vysokých záhradných múroch a zdevastovaných domoch. Pozbieral som niekoľko úlomkov mínometu ako suvenírov.

Nakoniec sme boli len kúsok od poslednej úzkej poľnej cesty a plotu, ktorý nás delil od nepriateľského územia. Po ceste prechádzalo obrnené vozidlo. Zákop NATO a kontrolné stanovište boli vzdialené len niekoľko metrov. Na dohľad boli ešte stále obsadené nepriateľské vojenské kasárne.

Potom nás vzal domov, aby sme sa zoznámili s jeho rodinou. Pili sme domáci alkoholický nápoj, pravdepodobne pálenku.

Jeho rodina bola očarujúca. Bolo úžasné vidieť ľudí, ktorí žili každodenný život priamo uprostred bojiska. Povedal nám, že na jeho mesto dopadli tisíce (!) mínometných striel v priebehu jediného mesiaca. Tieto zničené domy často predstavovali celoživotnú prácu a sny ich majiteľov.

Keď som odchádzal, premýšľal som, že to bol veľmi zaujímavý a užitočný výlet. Ale stále som bol sklamaný, že som sa nezúčastnil na svojej vlastnej vojenskej prehliadke!

Denník *Los Angeles Times* mi zavolať na rozhovor v priebehu niekoľkých hodín po mojom návrate domov. Tento rozhovor sa objavil na titulnej strane.

* * * * *

V roku 1995 som dostal ponuku, ktorú som jednoducho nemohol odmietnuť. Mojim zamestnancom v Spojených štátoch sa napriek mojej neprítomnosti darilo veľmi dobre. Takže som v Európe strávil viac času, ako som pôvodne zamýšľal.

Siedma kapitola

Môj únos

Spolupráca vlády USA

Americkí a zahraniční vládni predstavitelia dlhodobo veľmi úzko spolupracovali. Ich cieľom bolo obísť prvý dodatok. Chceli neutralizovať amerického disidenta, konkrétne mňa, ktorý sa im stal trňom v oku.

Mám tisíce strán nemeckých vládnych dokumentov, ktoré to dokazujú. Som presvedčený, že existuje dostatok dôkazov na to, aby bolo opodstatnené oficiálne vyšetrovanie. Ale nezadržiavam dych.

Vysvetlil som to osobne jednému z úradníkov amerického ministerstva zahraničných vecí: *Dokonca poznáme mená aspoň niektorých zainteresovaných amerických úradníkov: Ak si ľahnete do postele s nepriateľmi slobody prejavu, skôr či neskôr sa to dozvieme. Všetko dokumentujú. Skôr či neskôr nám to niekto prezradí. Naše hnutie odporu by nemohlo prežiť tak dlho, keby sme nemali priateľov vo vnútri vlády.* - Úradník vyzeral znepokojene!

Toto nie je o mne alebo mojich názoroch. Ide o právo každého občana USA na slobodu prejavu priamo tu v Amerike bez toho, aby si cudzia vláda nárokovala jurisdikciu. A bez toho, aby to vládni predstavitelia USA nechali prejsť. Dokonca jej pomáhajú!

Poznámka: Nemecko aj Francúzsko sa verejne prihlásili k jurisdikcii nad webovými stránkami so sídlom v USA s odôvodnením, že sú "prístupné" v ich krajinách!

To je hrozba pre nás všetkých!

Odpočúvanie amerických telefónov zahraničnou vládou

Politická polícia v Nemecku chcela odpočúvať naše telefónne linky v USA.

Obrátila sa na obdobu americkej CIA v tomto režime, ale bola odmietnutá. Potom požiadala partnera v Oválnej pracovni USA, aby zasiahol v jej prospech. Tejto žiadosti bolo vyhovené. Ich spravodajská služba dostala príkaz spolupracovať.

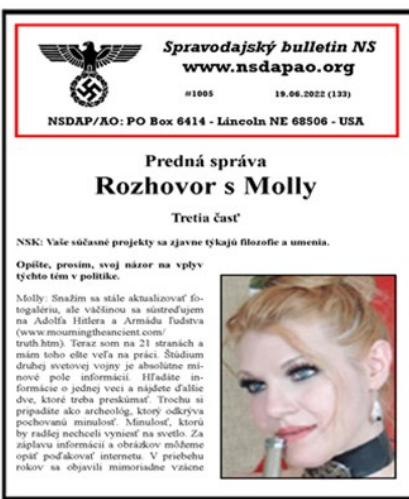
Takáto vec sa však ešte nikdy predtým nerobila! Stále tu bol problém s technológiou. Aj keď sa tento technický problém podarilo vyriešiť, v každom okamihu mohli odposlúchnuť len dve naše linky. Toto sledovanie bolo po niekoľkých mesiacoch zastavené. Výsledky boli príliš slabé. Späťne si myslím, že sme ho mali využívať viac, než sme v skutočnosti robili.

Samozrejme, vždy sme vychádzali z predpokladu, že naše telefóny sú odpočúvané. A tieto informácie by sa nakoniec dostali k zahraničným vládam.

Všetky uvedené skutočnosti sa potvrdili, keď sme získali rozsiahlu vládnu dokumentáciu. Tá zahŕňala prepisy skutočne odpočúvaného môjho telefonického rozhovoru.

Pri porovnaní dátumov je zrejmé, že to viedlo k vydaniu zatykača na moju osobu. Cudzia vláda si myslela, že môj príchod do Európy sa blíži. V skutočnosti išlo o falošnú informáciu, ktorá zámerne unikla prostredníctvom rozhovoru na linke, o ktorej sme vedeli, že je odpočúvaná.

Keď som nasledujúci rok skutočne prišiel do Európy, platnosť tohto povolenia už vypršala. Bol potrebný nový zatykač. Svedčia o tom dátumy na oboch zatykačoch.

NSDAP/AO je najväčšia na svete Dodávateľ národnej socialistickej propagandy!

Tlačené a online periodiká v mnohých jazykoch

Stovky kníh v mnohých jazykoch

Stovky webových stránok v mnohých jazykoch

